

Madeleine Andersson

Degenerative Knowledge Production

“I 2023 overbeviste min mor mig om, at intelligens blot er en tilfældig, lokal interaktion, og at det videnskabelige fænomen slet ikke eksisterer.”

Det er ikke ofte, at kunstnere sætter sig for at kæmpe mod intelligensens herskende magter, men det er ikke desto mindre tilfældet i den første store soloudstilling af billedkunstner Madeleine Andersson, der er citeret ovenfor.

På O – Overgaden afslører Andersson, hvordan dumheder og absurditeter er indlejret i vores systematiske, videnskabelige forståelser af hjernen såvel som kroppen – gennem en tempofyldt, researchbaseret fortælling i både levende billeder og skulptur.

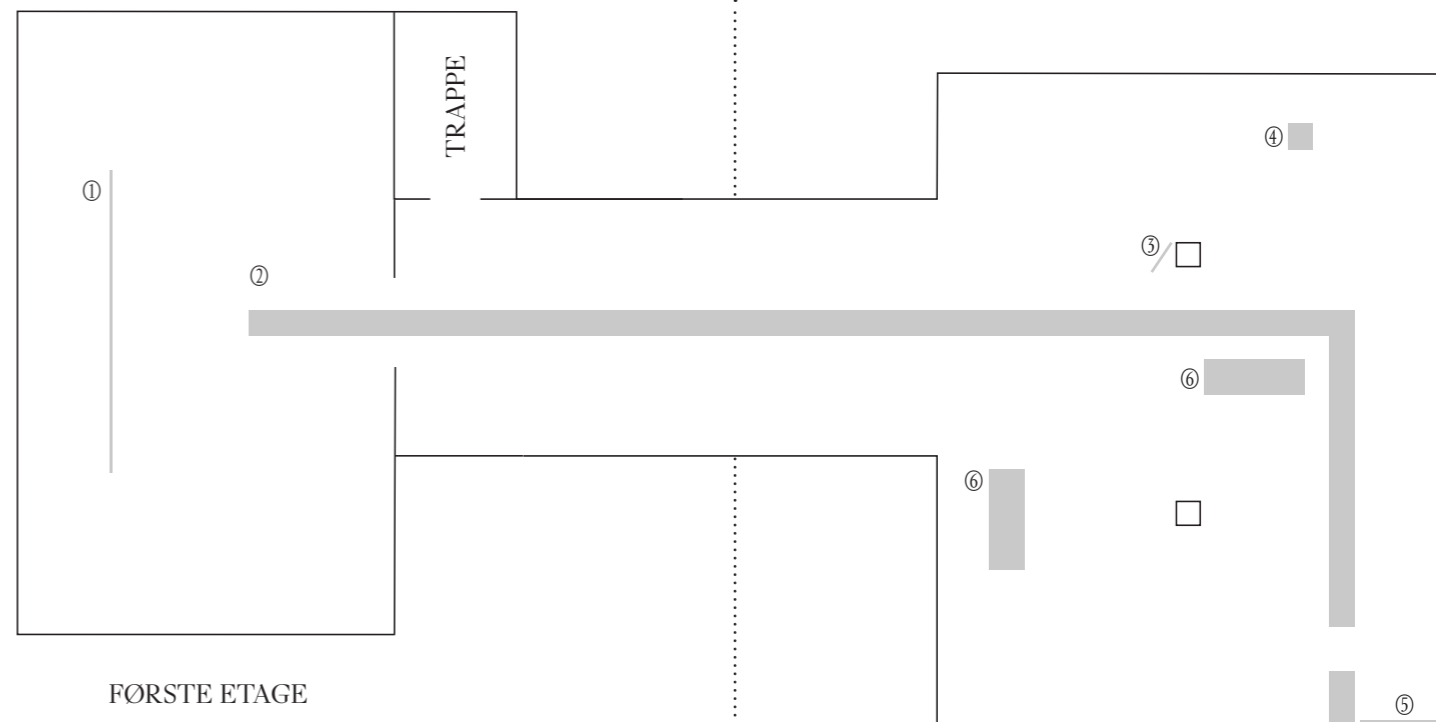
Anderssons store nye filmværk, *Degenerative Knowledge Production*, kredser om brugen af elektricitet som både metafor og middel til at optimere, kontrollere og klassificere den menneskelige hjerne som enten dum, intelligent eller død. Den 75 minutter lange film blander materiale fra bl.a. punkede, grynede YouTube-videoer, populære spillefilm og gamle dokumentarfilm. Henover dette lydbillede fortæller en AI-voiceover en historie om, hvordan elektriske hjerneeksperimenter understøtter dét, Andersson navngiver “cogiokratiet” – dvs. tænknings (cogitos) overherredømme eller, mere mundret, hvordan nutidens samfund kan siges at ledes af *tankens magthavere* (cogiokratiet) fremfor af folkestyret (demokratiet).

Med eksempler, der spænder fra tidlige elektricitetseksperimenter i det 18. århundrede (bl.a. den tyske videnskabsmand Johann Wilhelm Ritter, som fremkaldte seksuel ophidselse ved at sætte strøm til sine kønsorganer) over victoriansk elektromedicin og det 19. århundredes elektrochokterapi til nutidens AI-hjerne, baner Andersson på uortodoks vis vej for chokerende indsigter i, hvordan elektricitet har været brugt som utilregneligt og manipulerende værktøj bag vores forståelse af menneskets hjerne og sind. Et vigtigt argument i Anderssons film er, hvordan videnskabs- og samfundsudviklingen igen og igen er

betinget af direkte *stupide* eksperimenter, hvilket traditionel historieskrivning har tendens til at glemme. Hvis ‘den store historie’ om tankens systemiske magt (cogiokratiet) bliver fortalt i Anderssons spillefilm, præsenterer et kortere filmværk, *Me, ordering a mind control spell off Etsy to be cast on myself*, ‘den mindre historie’: Anderssons eget forsøg på at gøre modstand mod den cogiokratiske ‘tankekontrol’ ved at købe en esoterisk ‘personlig’ video online, der skal trylle hendes sind fri af samme. Samme modstandsfulde gestus spejles i ophobningen af spande – 1:1-replikaer af plastikbeholderne i verdens største samling af konserverede hjerner som i dag befinder sig på Syddansk Universitet (SDU) i Odense. Spandene udgør nærmest en arkitektonisk blokade i udstillingen, samtidig med at deres lejlighedsvis hårvækst synes at undslippe obduktionen og arkivets systematisering. I en anden skulpturserie kombineres morbide jernbure – såkaldte ‘mortsafes’, som i det 17. århundrede blev brugt til at forhindre gravrøvere i at stjæle lig til videnskabelige eksperimenter – med et venligt, skandinavisk trædesign til børnemøbler. Samtidig vidner en slapstick-lignende skulptur bestående af sorte attachémapper og afskårne hænder om, hvor frakoblet det systemiske, rationelle arbejde egentligt er fra vores kroppe.

Ved at pille rationel eller ‘intelligent’ optimering fra hinanden – gennem surrealistiske kombinationer af grundlæggende forskelligartede ting – udstiller og leger udstillingen på humoristisk vis med vidensproduktionens elfenbenstårn og tro på fremskridtet. Udstillingen er således en invitation til at forstå intelligens og dumhed som indbyrdes afhængige – en opfordring til at forstå det degenerative, uforudsigelige, humoristiske, fejlfulde, kreative, psykedeliske og stupide som del af menneskets sammensætning.

23. november 2024 – 26. januar 2025

① *Degenerative Knowledge Production*
Video 75 min.

② *10K Virgin Brains*
2.106 spande, menneskehår

③ *Bataille's flies*
Video 01:45 min.

④ *Ding-dong-daddy*
Silikonhænder, attachémapper

⑤ *Me, ordering a mind control spell off Etsy to be cast on myself*
Video 03:25 min.

⑥ *Knock Knock*
To mortsafes i træ med tællerammekugler

Alle værker er fra 2024 og lavet specifikt til udstillingen. Særlig tak Thomas Moynihan og Eik træhåndværk.

Biografi:
Madeleine Andersson (f. 1993, SE) er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi (2022) og bor og arbejder i København. Andersson har tidligere udstillet på bl.a. documenta Institute, Kassel (2024), Färgfabriken, Stockholm (2025), Galerie 35m2, Prag (2025), Bærum Kunsthall (2022), Kunsthall Charlottenborg, København (2022) og Nikolaj Kunsthall, København (2019, 2020).

Degenerative Knowledge Production markerer kulminationen på Anderssons deltagelse i O – Overgaden etårige samarbejdsforløb INTRO, som er støttet af Louis-Hansen Fonden.

Madeleine Andersson

Degenerative Knowledge Production

"In 2023, my mother convinced me that intelligence is a purely random, local interaction and that the scientific phenomenon simply does not exist."

It is not often that artists set out to battle with the ruling powers of intelligence, but this is nevertheless the case for the first grand-scale solo exhibition by visual artist Madeleine Andersson, quoted above.

For O—Overgaden, Andersson uncovers stupidity and absurdity as inherent to the systemic, scientific understandings of the brain and body—via a sped-up, research-led story of moving images and sculptural gestures.

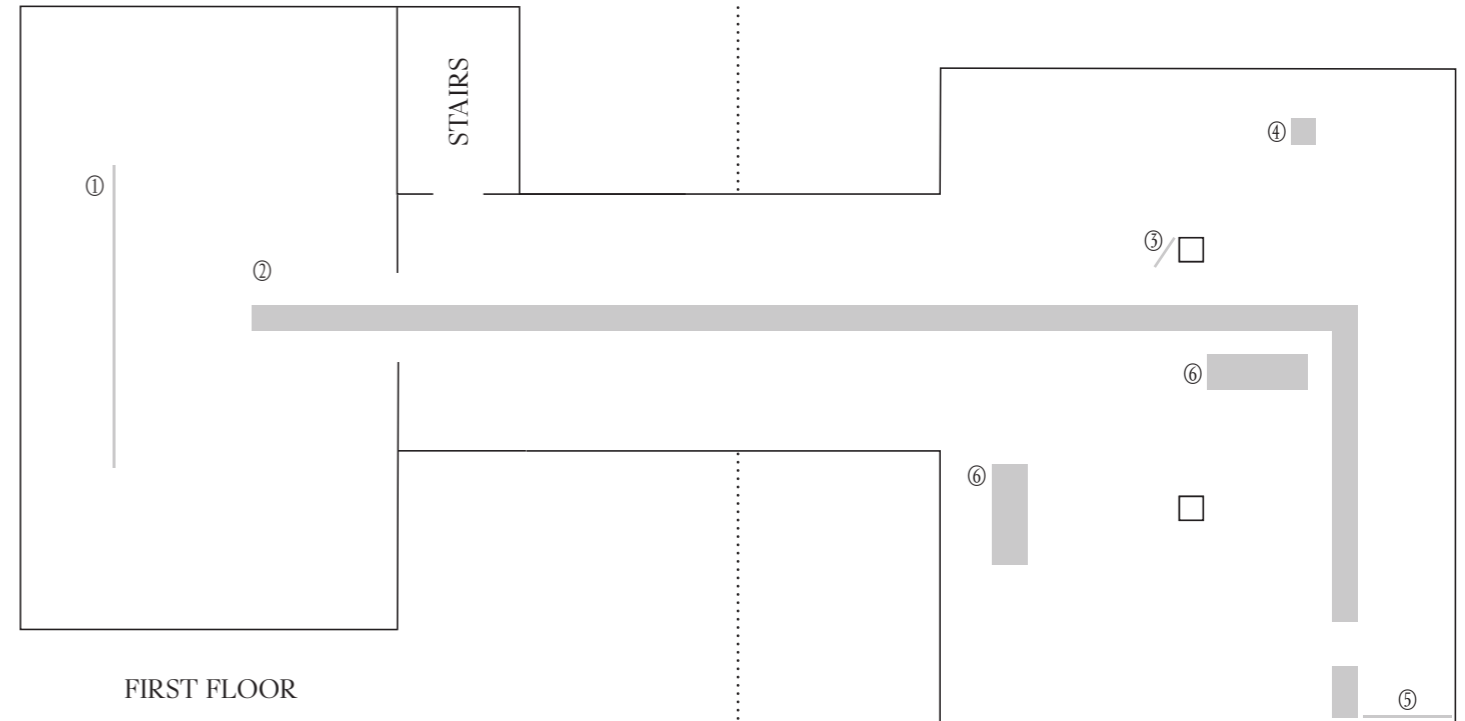
Andersson's major new film piece, *Degenerative Knowledge Production*, centers on electricity's use as a metaphor and means to optimize, control, and classify the human brain as dumb, intelligent, or dead. The 75-minute film brews together punkish grainy images found trawling YouTube, popular feature films, and old documentaries. Against this audiovisual setting, an AI voiceover recounts how the history of electric brain experiments supports what Andersson coins the "cogiocracry"—the hegemonic rule of both the cognitive and cogito (thinking) or, plainly, how today's society could be said to be controlled not by the people's democracy but by *rulers of the mind*: the cogiocracry.

From early 18th-century electrical experiments (notably, German scientist Johann Wilhelm Ritter, who induced sexual arousal by electrically wiring his genitals), Victorian electromedicine, and 19th-century electroshock therapy, through to today's AI brain, Andersson paves an unorthodox and shocking route into how electricity has been a hit-or-miss tool in manipulating our understanding of the human mind. A case in point: Andersson's film reveals how scientific and societal developments repeatedly turn out to be entirely dependent on flat-out *stupid* experiments; a trail of errors often ignored by the typical historical accounts.

If the "major history" of the systemic rule of the mind (the cogiocracry) is told in Andersson's feature-length film, another film piece, *Me, ordering a mind control spell off Etsy to be cast on myself*, results from the "minor history" of Andersson purchasing an esoteric "personalized" video of a liberating mind spell in defiance of (cogiocracric) "mind control". Equally defiant is a wall of buckets, creating an obstructive architecture formed by 1:1-scale replicas of the plastic containers in the world's largest store of preserved brain samples, a Danish collection today located at the University of Southern Denmark (SDU) in Odense. From the wall of buckets, odd occasional hair growth is escaping the autopsied, archived systematization. Another absurdist sculptural series combines the morbid shapes of 17th-century "mortsafes"—iron structures to prevent grave robbers from stealing corpses for use in scientific experiments—and benign Scandinavian wood carvings used in children's furniture. Meanwhile a slapstick sculpture of black attaché cases held by disembodied hands seems to testify to the disconnected nature of modern systemic, rationalized work.

Ripping apart rational or "clever" optimization in surrealist combinations of inherently foreign things, the exhibition jests with the ivory tower of knowledge production and its progression. It is an invitation to understanding intelligence and stupidity as codependent—calling for degenerative, erratic, humorous, flawed, creative, psychedelic, and stupid plasticity as a part of the human tissue.

23 November 2024 – 26 January 2025

① *Degenerative Knowledge Production*
Video 75 min.

② *10K Virgin Brains*
2,106 buckets, human hair

③ *Bataille's flies*
Video 01:45 min.

④ *Ding-dong-daddy*
Silicone hands, attaché cases

⑤ *Me, ordering a mind control spell off Etsy to be cast on myself*
Video 03:25 min.

⑥ *Knock Knock*
Two wooden mortsafes with abacus beads

All works are from 2024 and created specifically for the exhibition at O—Overgaden. A special thanks to Thomas Moynihan and Eik's Woodworkshop.

Biography:

Madeleine Andersson (b. 1993, SE) is a graduate of the Royal Danish Art Academy (2022) and lives and works in Copenhagen. Andersson has previously exhibited at venues including documenta Institute, Kassel (2024), Färgfabriken, Stockholm (2025), Galerie 35m2, Prague (2025), Bærum Kunsthall (2022), Kunsthall Charlottenborg, Copenhagen (2022), and Nikolaj Kunsthall, Copenhagen (2019, 2020).

Degenerative Knowledge Production marks the culmination of Andersson's participation in O—Overgaden's one-year postgraduate program, INTRO, supported generously by the Louis-Hansen Foundation.

The exhibition is supported by:

Dansk-Svensk samarbejde

O—OVERGADEN